

fig forlede af den deraf dragne Consequents, thi disse Tillæg have ikke Noget med denne Sag at gjøre, da de Gageforbedringer nemlig, som Krigsministeriet har bragt i Forslag for disse Embedsmænd, slet ikke være begrundede i det, der her var Tale om.

Jeg vender mig nu til det, som jeg anseer for Hovedsagen, og hvormed den ærede Rigsdagsmand begyndte, men med Hensyn til hvilket jeg rigtignok troer, at han gjorde en skæv Slutning. Han meente, at det var en almindelig Grundsætning, der her var Spørgsmaal om, og at baade Rigsdagen og Finantsministeriet vilde have ondt ved at modstaae Fordringer fra de andre Ministeriers Side saavel som ogsaa fremtidige Fordringer fra andre Embedsmænd under Finantsministeriet, naar man etablerede som Grundsætning, at enhver betydelig Arbeidsforøgelse skulde motivere Forøgelse i Lønningen. Jeg er ganske enig med ham deri, at, hvis det var derom, at Sagen dreiede sig, hvis det gik ud paa at opstille og skaffe Anerkjendelse for en Grundsætning som den: at Arbeidsforøgelse ubetinget skulde skaffe Lønningstillæg, at da var det meget utilraadeligt for det ærede Thing at gaae ind paa de forlangte Tillæg, men jeg vil tilføie, at i saa Fald vilde der heller ikke fra min Side være blevet foranlediget Noget, som kunde bringe det ærede Thing i denne Fristelse, thi jeg har ved mere end een Leilighed viist, at jeg paa ingen Maade vedkjender mig en saadan Grundsætning, og det bedste Beviis derpaa vil være, om man vil behage at sammenligne det Arbejde, der nu finder Sted under Finantsministeriet, blot med det, der fandt Sted efter Begyndelsen af Ministeriets Oprettelse, og navnlig vil sammenligne de Contoirer, hvor ingen Gageforbedring er indtraadt, man skal da finde, at der er en meget væsentlig Forskjel. Det ligger i vore Forholds Udvikling, og er en nødvendig Følge af den constitutionelle Forfatning, at der i mange Retninger er en overordentlig Forøgelse af Arbejdet. Altsaa Grundsætningen i Almindelighed den vedkjender jeg mig ikke, og er i den Henseende altsaa ligesaa enig med den ærede Rigsdagsmand, som jeg haaber, at Thinget vil være det. Men Regelen: at forøget Ar-

bejde ikke kan give Embedsmænd ubetinget Ret til forøget Lønning, kan dog ikke opstilles i en saadan Almindelighed, at man ved Anvendelsen deraf kan løse alle Problemer. Det har saaledes i mange Tilfælde allerede ved tidligere Afstemninger i de forskjellige Rigsdage været erkjendt, at, ligesom denne Regel, selv hvor den utvivlsomt, naar man vilde tage den strengt, kunde komme til Anvendelse, dog ikke altid bør komme til Anvendelse, saaledes passer den ikke ubetinget til alle Tilfælde, idet der gives Arter af Arbeidsforøgelser, som virkelig ere saaledes, at man ikke med Willighed kan undslaae sig for at give Bederlag derfor. Det er navnlig, naar Arbejdet er af en heel ny Art, og ikke staaer i en nøie og naturlig Forbindelse med det Embedes Hovedforretninger, hvorfor Bedkommende er lønnet. Men det er derfor et Spørgsmaal, som kun lader sig bedømme i hvert enkelt Tilfælde, men som ingenlunde løses ved at opstille en almindelig Regel til almindelig Anvendelse, for derefter at slaae ihjel, hvad man vil. Man maa undersøge ethvert Tilfælde, og det er det, som Finantsministeriet har gjort. De mange Tilfælde, i hvilke jeg ikke har fundet mig foranlediget til at bevirke eller andrage paa nogen Gageforbedring, netop som en Følge af den almindelige Regel, som den ærede Rigsdagsmand med mig er enig om, ere naturligvis ikke komne til det høitærede Things Kundskab, de Tilfælde nemlig, hvor jeg har fundet, at Arbeidsforøgelsen var af den Veffaenhed, at den ikke kunde motivere et Lønningstillæg. Jeg har ogsaa denne Gang kun bragt til Forelæggelse saadanne Tilfælde, hvor jeg ikke kunde finde, at Bedkommende, i Kraft af den omhandlede almindelige Regel, kunde udelukkes; og det bedste Beviis derfor vil faaes, naar man vil tage i Betragtning, hvor betydelig den Arbeidsforøgelse er, hvorom her er Tale, og hvor ubetydelige, i Forhold dertil, de forlangte Tillæg ere. Jeg maa saaledes fremdeles indstændigen andrage paa, at det høitærede Thing ikke vil optage de Tilføininger, som jeg ikke formaaer at bedømme fra det Standpunkt, hvorfra de ærede Herrer Forslagsstillere ville have dem bedømte.